

Strona pozwana: Republika Malty

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że przyjmując uregulowanie w sprawie odstępstwa, które zezwala na chwywanie siedmiu gatunków dzikich zięb (zięba zwyczajna *Fringilla coelebs*, makolągwa *Carduelis cannabina*, szczygieł *Carduelis carduelis*, dzwonec *Carduelis chloris*, grubodziób zwyczajny *Coccothraustes coccothraustes*, kulczyk zwyczajny *Serinus serinus* i czyżyk *Carduelis spinus*), Republika Malty uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie art. 5 lit. a) i e) oraz art. 8 ust. 1 wraz z załącznikiem IV pkt a), w związku z art. 9 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa ⁽¹⁾;
- obciążenie Republiki Malty kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Malta wprowadziła uregulowanie w sprawie odstępstwa zezwalające na chwywanie siedmiu gatunków dzikich zięb w 2014, zgodnie z którym to uregulowaniem zezwoliła na okresy chwywania w 2014 r. i w 2015 r.

Dyrektywa 2009/147 zobowiązuje państwa członkowskie do zakazania chwywania i przetrzymywania dzikich ptaków niewymienionych w załączniku II, takich jak zięby, o których tu mowa, oraz do chwywania dzikich ptaków za pomocą nieselektywnych środków takich jak siła i sieci. Wszelkie odstępstwa od tych zakazów podlegają ścisłym warunkom określonym w art. 9 dyrektywy.

Komisja uważa, że maltańskie uregulowanie w sprawie odstępstwa zezwalające na chwywanie siedmiu gatunków zięb jest niezgodne z art. 5 lit. a) i e) oraz art. 8 ust. 1 w związku z załącznikiem IV pkt a) dyrektywy.

Komisja stoi na stanowisku, że Malta nie udowodniła, iż warunki odstępstwa określone w art. 9 ust. 1 dyrektywy są spełnione. Po pierwsze, Malta nie wykazała braku innego zadowalającego rozwiązania, jak wymaga zdanie wprowadzające do art. 9 ust. 1 dyrektywy. Po drugie, maltańskie uregulowanie w sprawie odstępstwa nie zawiera uzasadnienia w odniesieniu do rzekomego braku innego zadowalającego rozwiązania. Po trzecie, Malta nie wykazała, że zezwolona działalność stanowi „legalne wykorzystywanie” w rozumieniu art. 9 ust. 1 lit. c) dyrektywy. Po czwarte, Malta nie wykazała zgodności spornego uregulowania z wymogiem określonym w art. 9 ust. 1 lit. c) dyrektywy, w myśl którego to wymogu odstępstwo może dotyczyć tylko „mał[ej] ilość[i]” ptaków. Po piąte, Malta nie udowodniła, że zezwolenie zostaje udzielone „przy zachowaniu ściśle nadzorowanych warunków”, jak wymaga art. 9 ust. 1 lit. c) dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 20, s. 7.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 30 września 2015 r. w sprawie T-450/12, Anagnostakis/Komisja, wniesione w dniu 13 listopada 2015 r. przez Alexiosa Anagnostakisa

(Sprawa C-589/15 P)

(2016/C 007/19)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Alexios Anagnostakis (przedstawiciel: A. Anagnostakis, dikigoros)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- stwierdzenie całkowitej nieważności wyroku wydanego w sprawie T-450/12 w przedmiocie skargi z dnia 11 października 2012 r. przeciwko Komisji Europejskiej o stwierdzenie nieważności jej działania w dniu 6 września 2012 r. dotyczącego odrzucenia wniosku o rejestrację europejskiej inicjatywy obywatelskiej „Milion podpisów dla solidarnej Europy”;
- rozpatrzenie skargi;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 6 września 2012 r. w sprawie odrzucenia wniosku o rejestrację europejskiej inicjatywy obywatelskiej „Milion podpisów dla solidarnej Europy”;
- zobowiązanie Komisji do zarejestrowania należycie wspomnianej inicjatywy i nakazanie podjęcia wszelkich innych koniecznych środków;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

1 Błędy w postępowaniu przed Sądem

Zaskarżony wyrok nie uwzględnił, przy ocenie badanej skargi, faktu, że propozycja europejskiej inicjatywy obywatelskiej (EIO) dotyczy wyłącznie części długu publicznego uznanej za „niegodziwą”.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku błędnie przyjęto, że propozycja dotyczy całego długu publicznego, bez żadnych dodatkowych rozróżnień lub założeń.

W tym względzie zaskarżony wyrok nie oddaje w sposób właściwy przedmiotu sporu.

Zaskarżony wyrok został wydany z przeinaczeniem treści skargi i zawartych w niej żądań.

2 Naruszenie przez Sąd prawa Unii, błędna wykładnia i zastosowanie traktatów oraz norm europejskich

A) W oparciu o błędną interpretację i błędne zastosowanie prawa Unii zaskarżony wyrok stwierdza, że postanowienia art. 122 TFUE i art. 136 TFUE, które zostały przywołane w skardze, nie stanowią „właściwej podstawy prawnej dla ewentualnej pomocy finansowej Unii poprzez ustanowienie mechanizmu finansowania na rzecz państw członkowskich napotykających lub mogących napotkać poważne trudności w zakresie finansowania”.

Zgodnie z art. 136 TFUE, w brzmieniu zmienionym decyzją Rady Europejskiej 2011/199/UE⁽¹⁾, z dnia 25 marca 2011 r., oraz z art. 4 ust. 1 TFUE i z art. 5 ust. 2 TFUE, państwa członkowskie, których walutą jest euro, są w pełni uprawnione do uzgodnienia między sobą ustanowienia mechanizmu stabilizacji i wsparcia finansowego. Komisja ma szczególne uprawnienie i swobodę w zakresie proponowania ustanowienia takiego mechanizmu, zgodnie z art. 352 TFUE, jako działania niezbędnego w celu realizacji celów traktatów lub stabilizacji strefy euro.

B) W oparciu o błędną interpretację i błędne zastosowanie prawa Unii zaskarżony wyrok stwierdza, iż brak jest zaś podstaw do uznania i w żaden sposób nie zostało wykazane, że przyjęcie zasady stanu wyższej konieczności „miałoby na celu wzmocnienie koordynacji dyscypliny budżetowej lub byłoby objęte kierunkami polityki gospodarczej, do jakich określania Rada jest uprawniona w celu zapewnienia prawidłowego funkcjonowania unii gospodarczej i walutowej”.

Przeciwnie, właściwie interpretowany i zastosowany żądany środek – unieważnienie niegodziwego długu – służy wyłącznie wzmocnieniu dyscypliny budżetowej państw członkowskich i zapewnieniu prawidłowego funkcjonowania unii gospodarczej i walutowej (art. 136 ust. 1 TFUE).

C) W oparciu o błędną interpretację i błędne zastosowanie prawa Unii zaskarżony wyrok wykluczył możliwość, że art. 122 TFUE stanowi odpowiednią podstawę prawną do przyjęcia w przepisach Unii zasady stanu wyższej konieczności.

Na mocy art. 352 TFUE Komisja może wnioskować, aby Rada zapewniła solidarność między państwami członkowskimi zgodnie z art. 122 ust. 1 lub przyznała pomoc finansową Unii, zgodnie z art. 122 ust. 2, państwu członkowskiemu znajdującemu się w poważnych trudnościach pozostających poza jego kontrolą.

D) W oparciu o błędną interpretację i błędne zastosowanie prawa Unii zaskarżony wyrok stanowi, iż należy stwierdzić, że Komisja dopełniła obowiązku uzasadnienia przy wydawaniu zaskarżonej decyzji w odniesieniu do wniosku o propozycji EIO. Przyczyny odmowy przedstawione w zaskarżonym akcie są niewystarczające i błędne, z naruszeniem zasady należytego uzasadnienia, którego dotyczy art. 4 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia nr 211/2011.

E) W oparciu o błędną interpretację i błędne zastosowanie prawa Unii zaskarżony wyrok stwierdza, iż nawet przy założeniu, że istnieje norma prawa międzynarodowego ustanawiająca zasadę stanu wyższej konieczności, samo istnienie takiej zasady prawa międzynarodowego byłoby w każdym razie niewystarczające do uzasadnienia inicjatywy prawodawczej ze strony Komisji. Prawo międzynarodowe i jego zasady stanowią źródło prawa Unii Europejskiej i jako takie są niewątpliwie bezpośrednio włączone i stosowane w prawie Unii. Komisja może zaproponować stosowanie tych nadrzędnych zasad bez wyraźnego postanowienia traktatu, jeżeli uważa, że takiego nie ma.

F) W oparciu o błędną interpretację i błędne zastosowanie prawa zaskarżony wyrok obciąża skarżącego kosztami postępowania Komisji. Gdyby rozstrzygnięcie zostało wydane w sposób prawidłowy, skarga zostałaby uwzględniona, a związanymi z nią kosztami zostałaby obciążona Komisja.

⁽¹⁾ Dz.U. L 91, s. 1